

– Κωνσταντίνος Τσουκαλᾶς, ‘Η έλληνική τραγωδία άπό την άπελυθρωση ως τούς συνταγματάρχες (μτφρ. Κώστας Ιορδανίδης, έκδ. Παπάκη, σελ. 284, εύρω 15,50). Τό βιβλίο έγραψη γαλλικά τό 1969, όταν τά θέματα ήταν όχι άπλως νωπά, άλλα σε έξελιξη. Είναι ένδιαφέρον ότι γιά τήν έπανέκδοση ό συγγραφεύς συνέθεσε νέο πρόλογο που παρέχει μία κάπως διαφορετική θεώρηση στήν διπτική τής συγγραφής του βιβλίου, κάτι πολύ φυσικό άφοι έχει περάσει άπό τότε μισός αιώνας. Και είναι πολύ δραματική η παρατήρηση του πρόλογου ότι τό εργό αυτονομεῖται άπό τόν δημιουργό του και άποκτά σύν τω χρόνω τήν δική του δυναμική και τήν δική του νοηματοδότηση. Σήμερα σέ ήλικια ώρματητος, άφοι είναι πλέον 83 έτῶν, άντιμετωπίζει τό πρώτο του βιβλίο ως αύτοβιογραφική έμπειρια. Τό ένδιαφέρον είναι ότι περιγράφει πῶς ξεκίνησε ή συγγραφή και πῶς προχώρησε στήν έκδοση. Ο σημερινός βιούλευτής επικρατείας του Σύριζα και Όμοτιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών στό πρωτόλειο του είχε έπιχειρήσει τήν άνατομή τής πορείας πού ώδήγησε στήν 21^η Απριλίου 1967. Η άναλυσής του, δοθέντος ότι οίκογενειακῶς προέρχεται άπό άπολύτως άστικό και άκαδημαϊκό περιβάλλον, έχει όλη τήν ένταση τής άμφισητήσεως τής έποχής έκεινης, μετά τόν Μάιο τού 1968 στήν Γαλλία πού είχε καταλάβει τούς νέους, ίδιως τούς οριαντικούς πού ήθελαν νά άλλάξουν τόν κόσμο. Διότι ό αριστερισμός τῶν φοιτητῶν έκεινης τής έποχής έχει μία γερή δόση οριαντισμοῦ πού άναζητούσε τήν δικαίωσή του στήν άριστερή ίδεολογία, άφοι έπρεπε νά άποροι φθιοῦν οί άρχες και οί διδασκαλίες τῶν γονέων τους. Όμως, κάποια στοιχεία σήμερα, μέ τήν παρέλευση 50 έτῶν και πλέον άφοι άνάγεται ή έρευνα άπό τό 1944 και έξης, μποροῦν νά θέσουν έρωτήματα και νά μας οδηγήσουν σε έρωτήματα και άμφισητήσεις.

